

[Børge Schmidt.]

søgelse af visse forgiftnings- og forureningsfarer.

Jeg tror, at det, der de to gange, vi har haft forslaget til første behandling, er sagt, er alt, hvad der kan siges. Vi var, da folketingsåret sluttede, midt i vort udvalgsarbejde, og det eneste, vi kan gøre i dag, er på ny at henvise forslaget til en udvalgsbehandling, således at vi forhåbentlig, som hr. Morten Lange sagde, kan slutte arbejdet i denne samling.

Søren Jensen: Også jeg kan på mit partis vegne henvise til det, vi fremførte, da vi sidst havde et enslydende forslag til behandling. Vi erkender, at det er alvorlige og samtidig store og komplicerede problemer, der er rørt ved; men vi må også erkende, at vi ved for lidt om dem, og vi vil derfor gerne være med til en interesseret og velvillig behandling af forslaget i et udvalg.

Niels Ravn: Det konservative folkeparti er meget positivt indstillet over for de problemer, der her er stillet til debat. Det har vi tidligere givet udtryk for, og det skal jeg ikke i dag vende tilbage til.

Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at vi jo her i folketinget har fremsat forslag om et nærmere samarbejde imellem viden-skaben og parlamentarikerne, imellem forskningen og politikerne. Jeg tror, at et sådant samarbejde er den vej, vi skal gå med disse problemer. Naturligvis har vi intet imod, at man nedsætter én eller eventuelt flere kommissioner til at drøfte disse ting; men jeg er alligevel overbevist om, at løsningen er at finde i de tanker, det konservative folkeparti har peget på: dette snævre samarbejde mellem forskningen og politikerne. Politikerne kan derigennem få oplysninger om, hvor langt man er kommet i forskningen på de forskellige områder både i indland og udland, og på grundlag af de oplysninger, der fås, kan de så tilrettelægge lovgivningen her i tinget. Man kan endvidere over for videnskabsmændene stille forskellige problemer op, som man ønsker behandlet.

Jeg skal ikke gå ind i en nærmere drøftelse af de mange problemer, som knytter sig til disse ting, men lige nævne, at der her i forslaget er foretaget en opdeling, og den kan

være meget rimelig. Man kunne også opdele det på en anden måde. Man kunne for det første betragte den mere affaldsagtige forurening, de affaldsstoffer, der kommer fra vore biler, fra fabrikkerne, eller hvorfra de nu end kommer. Det er noget, vi ikke har behov for, og derfor bør vi i vort arbejde stræbe efter, at disse forskellige affaldsstoffer — af hvad art de nu end er, og hvad enten det er luften, vandet eller jorden, der forurenes — totalt fjernes.

Anderledes stiller det sig med de giftstoffer, vi bevidst tilfører naturen og dermed også vore levnedsmidler — jeg tænker på den kemiske, den hormonale og den antibiotiske anvendelse inden for levnedsmiddelområdet, til vore husdyr, til planterne o. s. v. o. s. v. Her er vi inde på et område, hvor vi ikke ønsker at få et totalt stop; vi ønsker fortsat at benytte de stoffer, der her er tale om — vi skal blot finde frem til at benytte dem på en sådan måde, at de ikke gør skade.

Her tror jeg det er nødvendigt, at vi ser på vor levnedsmiddelkontrol, og det vil jeg gerne henlede den højtærede indenrigsministers opmærksomhed på. Jeg tror, vor levnedsmiddelkontrol trænger til en udbygning på disse områder, for gennem en virkelig effektivt udbygget levnedsmiddelkontrol kan vi konstatere, i hvor høj grad disse forskellige stoffer er til stede i vore levnedsmidler, og derigennem også få et fingerpeg om, i hvor høj grad naturen er forurennet. Jeg vil ved denne lejlighed gøre opmærksom på det, for jeg er bange for, at vi måske snarere er bagefter end foran på dette område, når vi sammenligner os med andre lande.

Men som sagt vil det konservative folkeparti medvirke positivt til disse problemers løsning også under det udvalgsarbejde, som jeg forstår skal fortsætte.

Svend Haugaard: Det må erkendes, at den tekniske udvikling — ikke mindst inden for den kemiske industri — har medført en vis risiko ved, at mennesker i så høj grad kan gribe ind i naturens husholdning. Disse kemiske midler, ukrudt- og insektdræbende midler, hormonpræparater, antibiotika, sulfopræparater og meget, meget andet, har umådelig betydning for menneskeheden, men samtidig er der en betydelig risiko, en mi-